

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

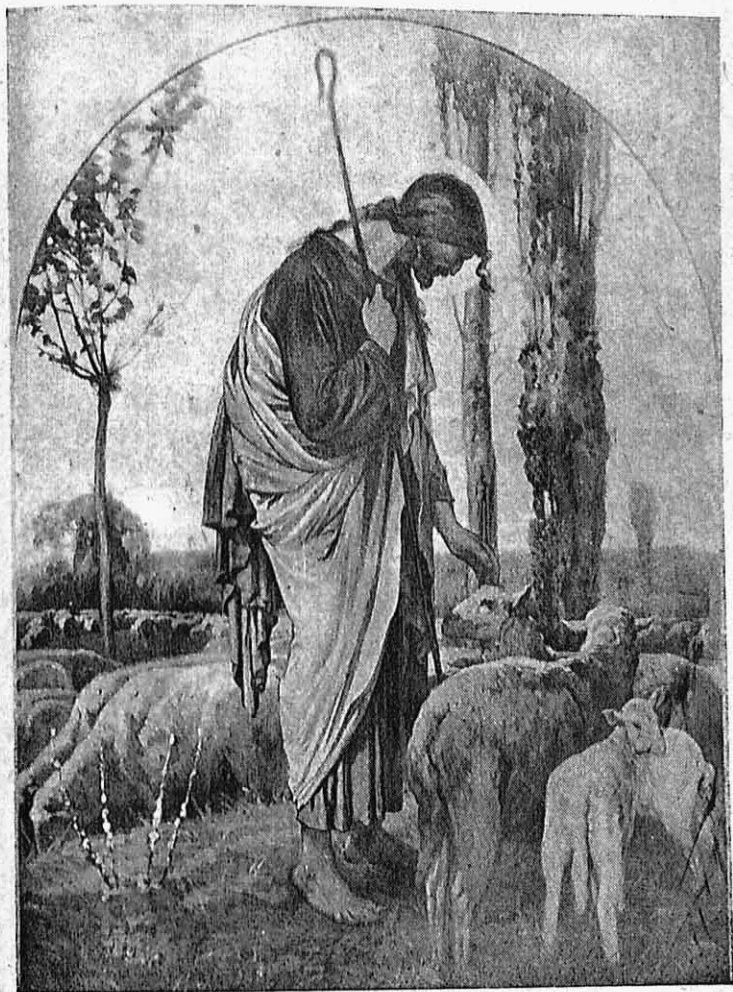
Τοῦ κάκου ἀναζητῶ σ' ἐσᾶς, προγόνοι,
Τ' ὄνομα τοῦ ἄφτωχοῦ τῆς γῆς ἐργάτη,
Ποῦ εὐλαβικὰ τὴ χερολάβᾳ ἐκράτει
Κ' ἡ μοναχὴ χαρὰ του ἦταν νὰ ὀργώνῃ!

Αἱματόχαροι ἐσεῖς πολεμιστάδες,
Πυργωμένοι στῶν Κραββάρων τὰ ὄρη,
Ξενιτεμένοι Ζαγορίσιοι ἐμπόροι
Μὲ τὰ πολλὰ φλουριὰ στοὺς μπεζαχτάδες,

Τὰ σταυρωτὰ αἱματὰ σας ρέουν ἐντός μου
Κι' ἄλλον παρ' ἄλλον στὴ ζωὴ μὲ ὑψώνουν—
Οἱ κοφτερές σας πάλες δὲ μὲ ζώνουν
Τὰ πλούτη σας δὲν εἶνε ὁ θησαυρός μου!

Πρόγονε ταπεινέ, πὺν τὸ καυχιέμαι
Πῶς μὲ τὸ ἀλέτρι σου ἔζησες μονάχα,
Ἄπ' τὴ δική σου ἐγὼ τὴ ρίζα τάχα
Ὀλοῖσα, κορφινὸ κλαδί, κρατιέμαι.

Δὲν ξέρω τ' ὄνομά σου, καὶ τὸν τόπο
Πῶχυσες τὸν ἰδρὸ σου δὲν ὀρίζω,
Μὰ βαθιὰ μου κυττῶ καὶ σ' ἀντικρύζω
Μιὰν ἀρχοντιὰ νὰ ὑψώνης μὲ τὸν κόπο.

▲ ΜΤΙΣΚΙΝΗ

Ο ΚΑΛΟΣ ΠΟΙΜΗΝ

Τὰ ὠργωμένα χωράρια εἶνε γιὰ μένα
 Ὁ σεβαστός σου τάφος — ἀλλαργεύω
 Ἀπ' τὸν κόσμον κ' ἐκεῖ σὲ μνημονεύω
 Μὲ καθαρή καρδιά, ξιάστερη φρένα.

Ὅπου τῆς γῆς τὰ στέρνα ἔχουν φτωχήνη
 Ἀπ' τῆς σπορῆς — δικό σου τρόπαιο!.. κι' ὅπου
 Δὲν ἔχει στάξη ἀκόμα ἰδρὸς ἀνθρώπου,
 Κληρονομιά σου εἶνε γιὰ μένα ἐκείνη!

Στ' ἀξεχέρσωτ' ἀγρίδια ὅταν πλανιέμαι,
 Θαρρῶ πὼς μὲ βαραίνει μιὰ κατάρα,
 Ἄλλ' ἄκου τῆς καρδιάς μου τὴ λαχτάρα,
 Τὸν κακὸ κληρονόμο σχώρεσέ με!

Δὲ μπορῶ ναῦρω πιά τὸ μονοπάτι,
 Ποῦ στὰ παρθενοτόπια θὰ μὲ βγάλη
 Κι' ὀλόισα θὰ μὲ φέρη στὴ μεγάλη
 Χαρὰ τοῦ ταπεινοῦ τῆς γῆς ἐργάτη.

Τοὺς κάμπους τοῦ χαρτιοῦ καθὼς ὀργώνω,
 Κολλήγος τάχα δύστυχος, δὲν ἔχω
 Ἄλλη ἐλπίδα ποῦ κοντὰ τῆς νὰ τρέχω
 Καὶ τῆς καρδιάς τοὺς πόνους ν' ἀλαφρώνω

Παρὰ νὰ ἰδῶ μιὰ μέρα ὁ πρῶτος γυιὸς μου
 Περήφανα τὴ μάννα γῆ νὰ ὀργώνη
 Καὶ σοῖ ἀρχοντικὸ νὰ θεμελιώνη
 Στὴ δίκαιη τάξῃ ἑνὸς καινούργιου κόσμου!

Ναῦπακτος

Γ. ΛΘΑΝΑΣ

